

Sygn. akt I UK 21/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania Z. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 31 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 20 czerwca 2017 r. oddalił apelację wnioskodawcy Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 29 kwietnia 2016 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 4 września 2015 r., odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury wobec braku 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za pracę w szczególnych warunkach uznano 12 lat i 9 miesięcy zatrudnienia jako kierowcy samochodu ciężarowego, natomiast do szczególnego stażu emerytalnego nie zaliczono wykonywania pracy kierowcy takiego samochodu w okresie gdy wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą. Sądy wskazały na wykładnię prawa oraz orzecznictwo (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 czerwca 2004 r., P 17/03 i uchwałę Sądu Najwyższego z 21 stycznia 1986 r., III UZP 52/85), z których wynika, iż prawo

do wcześniejszej emerytury za pracę w szczególnych warunkach przysługuje tylko pracownikom.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia wniosku podał, że główną przyczyną, dla której skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania jest fakt, iż jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Na skutek błędnej wykładni przepisów prawa materialnego oraz błędnego przyjęcia ustaleń Sądu pierwszej instancji przez Sąd Apelacyjny „doprowadziło” do wydania orzeczenia, które dyskryminuje osoby prowadzące działalność gospodarczą i narusza zasadę równości. W postępowaniu zostało wykazane, że wnioskodawca w okresie prowadzenia działalności gospodarczej wykonywał pracę w warunkach szczególnych, opłacał z tego tytułu składki oraz podatki jak każdy obywatel, również zatrudniony w oparciu o stosunek pracy. Ponadto orzeczenie Sądu drugiej instancji nie powinno pozostać w obrocie prawnym z uwagi na to, iż daje asumpt w przyszłości do dyskryminacji osób zatrudnionych w oparciu o własną działalność gospodarczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Jedynie hasłowo odwołuje się do pierwszej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż istotne zagadnienie prawne nie zostało nawet sformułowane.

Skarżący wniósł skargę od prawomocnego wyroku i nie wykazuje, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Pozwany organ rentowy działa w granicach prawa. Może przyznać prawo do wcześniejszej emerytury ubezpieczonemu, który spełniał warunki ustawowe do uzyskania świadczenia.

Sądy decyzję pozwanego odmawiającą skarżącemu wcześniejszej emerytury uznały za prawidłową.

Skarżący zarzuca naruszenie przepisów, które jedynie potwierdzają rozstrzygnięcie, gdyż wynika z nich, że prawo do emerytury ma tylko ten

ubezpieczony, który był zatrudniony jako pracownik i przepracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach na stanowisku określonym w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Rzecz więc w tym, że wniosek nie wskazuje przepisów na podstawie których wcześniejsza emerytura za pracę w szczególnych warunkach przysługiwałaby również skarżącemu, który w spornym okresie nie był pracownikiem lecz prowadził własną działalność gospodarczą. Skoro nie wskazuje takiego przepisu, to nie wykazuje naruszenia prawa, zatem że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wykładnia przepisów emerytalnych jest ścisła, co potwierdza orzecznictwo Sądu Najwyższego, które do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczyło pracy na podstawie umowy agencyjnej (wyrok z 12 lutego 2004 r., II UK 246/03), pracy członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej (wyroki z 25 stycznia 2005 r., I UK 142/04; z 21 października 2009 r., I UK 115/09 i z 8 grudnia 2009 r., I UK 186/09), pracy nakładcy (wyroki z 10 czerwca 2008 r., I UK 377/07 i z 8 maja 2008 r., I UK 354/07).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).